

Timpul nu există

Mircea Brenciu

(continuare din pagina 5, Turnul Vânătorilor) Iubirea dincolo de timp!!!! Iubirea în afara timpului, iubirea sfidând epoci și durate... Iubirea învingătoare ca o lumină arzătoare și dulce, dar ruptă de mișcarea ei prin spațiul infinit. Iubirea constantă și atotstăpânitoare, a cărei unică regulă este ubicuitatea, permanența și constanța. Totul sfidând timpul, care în graba lui aduce atâtea neajunsuri, dezvoltă uitarea de sine și de semeni, determină ciudățeni care duc până la ură chiar, adică la efectul invers al iubirii. De aceea în iubire nu e nevoie de timp. Atunci, când iubești cu adevărat, timpul stă în loc, el ar ucide dacă ar fi lăsat în pace să își vadă de drum. De fapt, timpul ucide... ucide cu o răceală și o indiferență îngrozitoare. El este, prin comportament, opusul total al iubirii. Este atât de nemilos și de glacial încât imaginea căpătată de închisoare a vieții este cea mai potrivită pentru a exprima urâciunea și indiferența criminală a lui. Obsesia trecerii timpului odată cu epuizarea viselor și a cărnii noastre de muritori a devenit un mod aproape mistic de a viețui. Atât de mistic a devenit acest parteneriat cu timpul încât a fost aproape ignorat adevăratul spirit mistic care ar trebui să anime viața omului. Credința în iubire și nu în timpul ucigător, aici se află

singurul adevăr care trebuie etalat cu întreg discernământul de către omul devenit ființă divină odată cu nașterea și botezul său. Ce simplu e de înțeles acest lucru! Gândiți-vă că atunci când faceți dragoste timpul se oprește în loc. Momentul suprem al iubirii te aruncă afară din timp, devii pentru câteva secunde... etern!!! E momentul (vedeți, din nou *momentul?*) în care...momentul se diluează până la dispariția sa deplină. În acest punct, prin revărsarea iubirii din bărbat în femeie se pregătește prelungirea spre eternitate a ființei umane printr-o nouă întrupare. Aici se naște din iubirea pură prelungirea eternității prin zămislire, eternitate care este întreruptă de timpul nemilos în care ființa umană se scaldă cu inconștientă și predestinare. O asemenea infimă întrerupere a timpului este dată omului

omului, un moment în care timpul se oprește în loc pentru a dezveli la modul cel mai sublim iubirea eternă în care se află întreg universul. Marele Poet a încercat să dea o definiție vieții, adică ceea ce nu au reușit să facă Marele Filosof și Marele Fizician. Ce tupeu poți avea să încerci să definești viața, atâta timp cât ea vine din afara noastră și, deși o avem „închiriată” pentru o durată oarecare, nu dispunem de ea decât în măsura în care ni se permite conform clauzelor contractului iubirii noastre pentru Dumnezeu. Marele Poet a îndrăznit să spună despre viață că nu este altceva decât *intervalul dintre două rugăciuni*. Adică, *viața este un gol care dispare atunci când te rogi!* O atare obrăznicie mai mare nici că se putea altfel... Și totuși, dacă îți închizi ochii și te gândești cu mintea deschisă...Cui îți exprimi adorația pentru îndrăzneala de a fi după chipul și asemănarea Lui? Cui mulțumești că ai șansa de a trăi această experiență unică, divină, în care ți se permite să încerci tentația infinitului, a eternității și a iubirii nemărginite? Să trăiești cu tentația demiurgului în conștiință, să fii chiar Demiurgul în persoană atâta timp cât respecti poruncile, SĂ FII, SĂ EXIȘTI!!! Cui trebuie să mulțumești pentru aceasta, și mai ales cum? Acesta este rolul rugăciunii, a divinației prin închinăciune, a consfințirii că ai învins timpul prin iubirea ta liber consimțită și împărtășită cu ardoare și dorință vie.

Gabriel Stan

pentru procreare, după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu Eternul!!!

A apărut mai apoi Marele Poet care a descoperit un fapt esențial pentru muritorii acestei lumi eterne. Mai există încă un moment din acesta în viața

Acum vedeți de ce timpul nu există decât în mințile unora? Acești *unora* vor fi știind ei când e cazul să-l sfideze, să-l așeze acolo unde îi e locul. În uitare, dar condiția este ca uitarea să nu se așeze niciodată sufocant peste iubire, peste iubirea primită și oferită prin rugăciune, peste iubirea împărtășită atunci când seamănu tău o cere și trebuie să i-o dai în continuarea acestui spirit al eternității. (Fragment din romanul în lucru „Întoarcerea lui Tuthankamon”)

Pagina 11 (Turnul Funarilor):

Ion Scorobete,
Replici

<http://www.ascedu.ro/revista.html>

Traseul de lectură:

